

Sygn. IX C 155/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Elżbieta Sawko
Protokolant:	protokolant Tomasz Bajek

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2016 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa **Banku (...) Spółki Akcyjnej we W.**

przeciwko **B. M.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej **B. M.** na rzecz powoda **Banku (...) Spółki Akcyjnej we W.** kwotę 10.611,74 zł (dziesięć tysięcy sześćset jedenaście 74/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego od kwoty 10.604,80 zł (dziesięć tysięcy sześćset cztery 80/100 złotych) od dnia 01 października 2015 roku do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18 grudnia 2015r.do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty od kwoty 2,74 zł (dwa złote 74/100).

2. Nie obciąża pozwanej B. M. kosztami procesu

Sygn. akt IX C 155/16

UZASADNIENIE

Powód **Bank (...) S.A. we W.** wniósł o zasądzenie od pozwanej **B. M.** w elektronicznym postępowaniu upominawczym kwoty 10.611,74 złotych, z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 10.604,80 złotych od dnia 01 października 2015 roku do dnia zapłaty i z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 2,74 złotych. Nadto domagał się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wywodził, że wierzytelność przez niego dochodzona wynika z łączącej strony umowy kredytu bankowego z dnia 20 marca 2014 roku.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 22 grudnia 2015 roku pod sygnaturą akt VI Nc-e 2400768/15 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie powyższe żądanie uwzględnił w całości, a pozwana B. maczuga wywiodła od niego w ustawowym terminie sprzeciw.

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Słupsku.

Pozwana **B. M.** w sprzeciwie od nakazu ani też w toku postępowania w niniejszej sprawie nie kwestionowała żądania pozwu, tak co do zasady, jak i co do wysokości. Powołując się na trudną sytuację finansową ze względu na utratę pracy z dniem 31 grudnia 2014 roku wniosła o rozłożenie spłaty należności na miesięczne raty w kwotach po 200-250 złotych.

Sąd ustalił i zważył:

Pozwana B. M. jest zarejestrowana jako bezrobotna, przy czym obecnie zasiłku nie otrzymuje. pracowała do końca 2014 roku w (...) Banku (...) S.A. ma wyższe wykształcenie ekonomiczne, jednakże do chwili obecnej pracy nie znalazła. Pozwana jest zamężna i aktualnie pozostaje na utrzymaniu męża.

(bezsporne)

Nie ulega wątpliwości, że pozwana uznała żądanie pozwu w całości. W tej sytuacji, kierując się treścią artykułu 213 § 2 kpc, sąd wydał wyrok uwzględniający w całości żądanie powoda. Uznanie powództwa nie jest bowiem sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa.

Zaznaczyć należy, że sytuacja finansowa pozwanej B. M. jest niewątpliwie trudna, jednakże Sąd nie znalazł podstaw do rozłożenia na raty zasądzonego świadczenia.

W myśl bowiem art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. W takim wypadku obowiązkiem sądu jest jednak rozważenie sytuacji każdej ze stron. Aktualnie pozwana nie ma żadnych dochodów, pozostaje na utrzymaniu męża a pomimo intensywnych poszukiwań od stycznia 2015 roku do chwili obecnej żadnej pracy nie znalazła.

W tej sytuacji wątpliwym jest, aby pozwana mogła się wywiązać ze spłaty należności wobec powoda nawet w niskich miesięcznych ratach. Taka prognoza z jednej strony, a z drugiej strony słuszny interes powoda jako wierzyciela sprzeciwia się rozłożeniu spłaty świadczenia na raty, zwłaszcza gdy w porównaniu z wysokością zadłużenia niskie raty mogłyby powoda narazić na szkodę.

Z tego też względu Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanej B. M. o rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia.

Nie obciążając pozwanej kosztami procesu Sąd miał jednak na względzie szczególnie trudną sytuację finansową pozwanej, wyżej opisaną i uznał, że w tym zakresie może ona skorzystać z dobrodziejstwa art. 102 kpc.